

jeden

Fajn, týmto priznaním sa zrejme nepostavím do najpriaznivejšieho svetla, no hneď na začiatku musím spomenúť, že inak som bola nesmierna poctivka a dobráčka, a len čo som sa v ten deň uliala z posledných dvoch hodín (z fyziky a angličtiny pre pokročilých), pochytila ma príšerná, ba až smiešna nervozita. Odrazu som mala pocit, že celý ten šialený plán mi za to nebude stať.

Keď sa na to teraz spätne dívam, nemôžem uveriť, že som bola *takto blízučko* k tomu, aby som sa vzdala toho najkrajšieho, najzábavnejšieho a najbolestivejšieho zážitku, ktorý mi zmenil život.

Bola som riadna trúba.

Sedela som v Ernieho lekárni a pohostinstve a v bruchu mi poletovalo asi päťsto motýľov. Špičkami starých kovbojských čižiem značky Frye som v kuse kopala do pultu, až kým mi Ernie – ten chlapík má asi milión rokov a je hrozný hundroš – nenakázal, nech s tým prestanem. To už je čo povedať, lebo dosť zle počuje, po jedinom koncerte Nickelbacku by bol hluchý ako peň, a tak som nohy odtiahla a klepala som nimi ďalej, ale už iba vo vzduchu.

Tešilo ma, že sa ma nespýtal, prečo vysedávam v jeho starodávnom obchode a pijem obrovskú kávu (ktorú som potrebovala asi tak ako diery v hlave) namiesto toho, aby som bola v klamathfallskej strednej škole o dva bloky ďalej a počúvala, ako pán Fox tára o priestorovo-časovom kontinuu. Ozaj som netušila, čo by som na to odpovedala.

Nuž, Ernie – teda vlastne pán Holman – čakám na chalana, s ktorým by som nikdy nemohla randiť, a chystám sa ho požiadať o čosi také zásadné, že nám to buď zachráni životy, alebo nás to úplne zničí.

Ernie sa veľmi nestará o tínedžerské problémy a zrejme práve preto k nemu do obchodu nechodieval nik, koho poznám – no môže to byť aj tým, že všetky cukríky tam pokrýva vrstva prachu a tyčinky Snickers sú také tvrdé, že ich človek môže použiť ako sochor.

Mne to však neprekáža. Ani spomínanému chlapcovi. Je to naše obľúbené miesto.

V oný deň som si od toho chalana našla odkaz. Nejakým spôsobom sa mu podarilo dostať do mojej skrinky, hoci nechodí do našej školy a máme tam strážnikov pomaly ako z námornej pechoty, ktorých cieľom je uchrániť nás pred bohviečim (možno pred tým, aby sme z čirej nudy malomestského života robili výtržnosti).

Axi,

vraj máš nejaké prevratné novinky? Som z toho šokovaný – ako si môžeš myslieť, že ma niečím dokážeš prekvapiť? Či skôr prekvapený z tvojho presvedčenia, že ma môžeš šokovať? Alebo čosi podobné. Si predsa povestná bifloška. No aj tak sa už neviem dočkať, kedy si to vypočujem. Stretneme sa o 13.15 u Ernieso. Áno, to znamená, že sa uleješ z hodiny. Výchovorky neprijímam.

Tvoj obľúbený „darebák“

To aby ste si vedeli predstaviť Robinsona. Raz som ho zo žartu nazvala darebákom a odvtedy mi to dookola pripomína. Má takmer sedemnášť. Je to môj najlepší priateľ. Môj spolupáchatel'.

Vtom som začula, ako sa otvorili dvere, a hneď som vedela, že je to on – Ernie mu sa totiž rozjasnila tvár, akoby práve dostal darček. Robinson vždy každého očaril: keď vošiel do miestnosti, zdalo sa, že všetky svetlá sú zrazu žiarivejšie.

Prikročil ku mne a potľapkal ma po pleci. „Axi, ty trdlo,“ zvolal (samozrejme, láskyplne). „Nikdy nepi Ernieho kávu bez šišky.“ Vzápätí sa ku mne naklonil a šepol: „Tá vec ti do žalúdka vyžerie obrovskú dieru.“ Potom si obkročmo sadol na stoličku vedľa mňa. Jeho nohy vyzerali vo vyblednutých leviskách dlhé a vychudnuté. Mal na sebe flanelovú košeľu, hoci bol už koniec mája a vonku bolo takmer dvadsaťštyri stupňov.

„Ahoj, Ernie,“ zakričal, „počul si, že Timbers vykoplí trénera? A mohli by sme dostať vyprázaný venček?“

Ernie k nám podišiel a pritom krútil šedivou hlavou. „Futbal!“ zafrflal. „Oregon v prvom rade potrebuje profi bejzbalový tím. To je ozajstný šport.“ Na starý otlčený tanier položil šišku a poznamenal: „Na účet podniku.“

Robinson sa ku mne s úškrnom otočil a palcom ukázal na Ernieho. „Zbožňujem toho chlapíka.“

Videla som, že ten pocit je vzájomný.

„Tak,“ ozval sa Robinson a všetku pozornosť už sústredil iba na mňa, „aký šialený nápad ti to skrsol v hlave? Chceš si ísť konečne vybaviť dočasný vodičák? Rozhodla si sa, že vypiješ celé pivo? Alebo si už nemieniš robiť úlohy tak svedomito?“

Vždy sa do mňa naváža za to, že som taká poctivka. Myslí si – a môj otec s ním súhlasí – že je taký svojvoľný preto, lebo nechal strednú. Pripadala mu totiž „nedostatočne presvedčivá“ a „hemžilo sa to tam samými kreténmi“ (slovo *kretén* som ho, pravdaže, naučila ja). Podľa mňa na tom bude niečo pravdy.

„Zrejme prepadnem zo všetkého okrem angličtiny,“ vyhlásila som. Nezveličovala som. Môj priemer onedlho prudko klesne, pretože sa blížili záverečné písomky, a pri troche šťastia tam už v tom čase nebudem. Keby som to vedela týždeň predtým, celú noc by som nezažmúrila oka. No podarilo sa mi to hodiť za hlavu, lebo keby mi tento plán vyšiel, môj život sa zmení.

„Ako ťa poznám, všetko z toho je vysoko nepravdepodobné,“ podotkol Robinson. „Čo ak si teda, nedajbože, mierne rozrušená a dostaneš z niečoho B plus? Začala si písať veľký americký román... *och!*“

Plesla som ho po ramene. „Prosím ťa. Popri škole a staraní sa o svojho drahého otca som na písanie vôbec nemala čas.“ Otec pred niekoľkými rokmi spadol na dno a odvtedy sa odtiaľ snaží prepíť naspäť. Nemusím hovoriť, že tá stratégia mu veľmi nevychádza. „Môžeme sa sústrediť na tú vec, pre ktorú som ťa sem zavolala?“ opýtala som sa.

„A tou je...?“

„Chystám sa utiecť,“ odvetila som.

Robinson otvoril ústa. Mimochodom, so všetkou úctou, na rozdiel od iných nikdy nenosil strojček a má dokonalý chrup.

„A aby si vedel, ideš so mnou,“ dodala som.